

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 4 เทศกาลธรรมดา ปี B

(วันที่ 28 มกราคม ค.ศ. 2018)

พี่น้องที่รัก ในพระสมณลิขิตเดือน “พระวาจาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (Verbum Domini) สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 16 พระสันตะปาปาภักดีคุณของเรา ทรงบอกว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ตรัส เพราะพระองค์ทรงปรารถนาจะสนทนากับเรา ในอดีตเพื่อสนทนากับชาวอิสราเอล ประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรร พระเจ้าทรงแต่งตั้งบรรดาประกาศก อย่างเช่น โมเสส อิชยาห์ และเยเรมีย์ ประกาศกเป็นกระบอกเสียงของพระเจ้า เป็นผู้ที่พูดกับประชาชนในนามของพระองค์ ปรกติแล้ว เมื่อประกาศกพูดกับประชาชนอย่างเป็นทางการ ท่านมักจะใช้คำว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้...” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าท่านไม่ได้พูดด้วยอำนาจของตนเอง แต่ด้วยอำนาจของพระเจ้าและตามพระประสงค์ของพระองค์ ในบทอ่านแรกวันนี้พระเจ้าทรงสัญญากับโมเสสว่าพระองค์จะทรงบันดาลให้ “ประกาศกคนหนึ่ง” (ฉธบ 18:15) เหมือนท่านเกิดขึ้นจากบรรดาพี่น้องของท่าน หลังจากการกลับคืนพระชนมชีพแล้ว พระศาสนจักรเข้าใจว่าคำสัญญาดังกล่าวได้กลายเป็นความจริงในพระเยซูเจ้า

อันที่จริง พระเยซูเจ้าทรงเป็นมากกว่า “ประกาศกคนหนึ่ง” เสียอีก เพราะพระองค์ทรงสอนด้วยอำนาจของตนเอง นักบุญมาระโกบอกเราในพระวรสารวันนี้ว่า “คำสั่งสอนของพระองค์ทำให้ผู้ฟังรู้สึกประทับใจอย่างมาก เพราะทรงสอนเขาอย่างทรงอำนาจ ไม่เหมือนกับบรรดาธรรมจารย์” (มก 1:22) อะไรคือความหมายของคำว่า “ทรงสอนเขาอย่างทรงอำนาจ”? เมื่อเราเปรียบเทียบคำสั่งสอนของพระเยซูเจ้ากับคำสั่งสอนของบรรดาธรรมจารย์ เราจะพบข้อแตกต่างกันอย่างน้อยสามประการ

ประการแรก พระเยซูเจ้าทรงสอนจากหัวใจ ไม่ใช่จากสมองเท่านั้น พระองค์ทรงสอนด้วยความมั่นใจในข่าวดีที่พระองค์ทรงประกาศ เพราะพระองค์ทรงรู้ว่าข่าวดีนั้นสอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้า เหมือนที่พระองค์ตรัสในพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญยอห์นตอนหนึ่งว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่าเรากำลังพูดถึงเรื่องที่เราารู้ และเป็นพยานถึงเรื่องที่เราเห็น” (ยอห์น 3:11) คำสั่งสอนของพระองค์เป็นการเป็นพยานส่วนตัวถึงความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดของพระองค์กับพระบิดาเจ้าสวรรค์ ส่วนความรู้ที่บรรดาธรรมจารย์มี ไม่ได้มาจากความสัมพันธ์ส่วนตัวของพวกเขากับพระเจ้าโดยตรง แต่มาจากการศึกษาพระคัมภีร์อย่างจริงจังและเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน ผลที่ตามมาคือ คำสั่งสอนของพวกเขาส่วนใหญ่มาจากสมอง ไม่ได้มาจากหัวใจ เป็นการอ้างพระดำรัสของพระเจ้าที่พบในพระคัมภีร์หรือคำอธิบายของผู้มีความรู้ก่อนหน้าพวกเขาและนำมาประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ปัจจุบัน

ประการที่สอง พระเยซูเจ้าทรงเน้นที่จิตตารมณ์ของบทบัญญัติ ไม่ใช่การถือปฏิบัติตามตัวอักษร ขณะที่บรรดาธรรมจารย์พยายามประยุกต์ใช้บทบัญญัติตามตัวอักษร พระเยซูเจ้าทรงมุ่งไปที่จิตตา

รรมณ์หรือความตั้งใจดั้งเดิม ผลที่ตามมาคือ พระเยซูเจ้าทรงสามารถค้นพบคุณค่าทางบวกที่บทบัญญัติ นั้นพยายามปกป้อง ขณะที่บรรดาธรรมาจารย์ยังมีมุมมองอยู่กับการตีความถ้อยคำต่างๆ และออกข้อบังคับ เล็กๆ น้อยๆ มากมายเพิ่มเติมอีกนับไม่ถ้วน อย่างเช่น ในกรณีของการถือวันสัปดาห์โต บรรดาธรรมาจารย์ให้ความสนใจกับการกำหนดอย่างเจาะจงลงไปว่าวันศักดิ์สิทธิ์นี้จะเริ่มและจบลงเมื่อไหร่? งาน ะไรบ้างที่ทำได้หรือทำไม่ได้? ส่วนพระเยซูเจ้า พระองค์มุ่งไปที่พระประสงค์ของพระเจ้าผู้ประทาน บทบัญญัตินี้แก่ประชากรของพระองค์ในฐานะเป็นเครื่องหมายแห่งความรักและความเอาใจใส่ของ พระองค์ที่มีต่อพวกเขา ดังนั้น บทสรุปของพระองค์คือ วันสัปดาห์โตเป็นวันที่เราต้องเว้นว่างจากงาน ประจำของเรา เพื่อว่าเราจะสามารถรับใช้พระเจ้าและทำงานของพระองค์ (เทียบ ยน 5:17) การเห็น คุณค่าของวันสัปดาห์โตในเชิงบวกแบบนี้เองที่ทำให้ประชาชนรู้สึกว่าคุณค่าของพระเยซูเจ้าเป็นข่าวดี แห่งการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ ซึ่งตรงกันข้ามกับคำสั่งสอนของบรรดาธรรมาจารย์ที่ทำให้พวกเขารู้สึก ว่าตนเองมีภาระที่แบกมากขึ้น

ประการที่สาม คำสั่งสอนของพระเยซูเจ้ามีพลังและสามารถผลักดันให้ผู้ฟังเปลี่ยนแปลงหัวใจ ของตนในทางที่ดีขึ้นได้ ทุกครั้งที่พระองค์ทรงสั่งสอนประชาชน พระองค์ทรงมุ่งให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ทางบวกในหัวใจของพวกเขา ไม่ใช่เพียงแค่ทำให้พวกเขารู้สึกไม่ดีเท่านั้น ขณะที่บรรดาธรรมาจารย์ พยายามอธิบายเหตุผลของปัญหาที่พวกเขากำลังเผชิญอยู่ตามธรรมเนียมของพวกเขา พระเยซูเจ้า มุ่งที่จะช่วยเหลือพวกเขามากกว่า อย่างเช่น ในกรณีของชายตาบอดแต่กำเนิด บรรดาธรรมาจารย์ พยายามอธิบายว่าทำไมเขาจึงตาบอด? เป็นเพราะบาปของเขาเองหรือบาปของบิดามารดาของเขา? แต่ พระเยซูเจ้าทรงสนใจที่จะรักษาเขาให้หายจากตาบอดเท่านั้น ด้วยเหตุนี้เอง พระองค์ทรงรักษาคน เจ็บป่วยและขับไล่ปีศาจไปพร้อมกับการเทศน์สอนของพระองค์ เพื่อแสดงให้เห็นว่าความสนใจอันดับ แรกของพระองค์คือ เปลี่ยนแปลงสถานการณ์ของมนุษย์ ไม่ใช่เพียงแค่อธิบายสถานการณ์เท่านั้น

พี่น้องที่รัก นักปรัชญาท่านหนึ่งบอกว่า **“เป้าหมายที่แท้จริงของปรัชญาไม่ใช่เพียงแค่การ อธิบายโลกเท่านั้น แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงมันด้วย”** พอลคิดว่าคำพูดนี้สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับ พระวาจาของพระเจ้าได้เช่นกัน นั่นคือ พระวาจาของพระเจ้าที่เราได้ยินไม่ควรเพียงแค่ช่วยให้เข้าใจ ความหมายของชีวิตเท่านั้น แต่ต้องเปลี่ยนแปลงชีวิตของเราในทางที่ดีขึ้นด้วยอะไรคือท่าทีของเราต่อ พระวาจาของพระเจ้าที่เราได้ยินทุกครั้งที่มาพร้อมพิธีมิสซา? เราได้ปล่อยให้พระวาจานั้นทำลายตัวเรา และก่อให้เกิดผลทางบวกในชีวิตของเราหรือไม่? หรือว่าพระวาจาของพระเจ้าเป็นเพียงแค่อาหาร บำรุงสมองของเราหรือเติมเต็มความอยากรู้อยากเห็นของเราเท่านั้น? จริงอยู่ ท่าทีที่ถูกต้องของมนุษย์ ต่อพระวาจาของพระเจ้าคือ ความเชื่อ แต่ความเชื่อที่ปราศจากกิจการเป็นความเชื่อที่ตายแล้ว ดังนั้น ทุกครั้งที่เราได้ยินพระวาจาของพระเจ้า ให้เราน้อมรับด้วยใจสุภาพ พยายามซึมซับและปล่อยให้พระ วาจานั้นนำทางและเปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา เพื่อเราแต่ละคนจะสามารถเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ทั้งใน ด้านความคิดและกิจการนับวันยิ่งมากขึ้น **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**